

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2024/9

Gyülekezeti nagytábor

„amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.”

2Tim 2,2

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

A többgenerációs gyülekezeti tábort idén is Felsőtárkányban tartottuk összesen 343 fővel, ebből 32 fő első alkalommal vett részt. A legfiatalabb táborozók 5 hónaposak voltak, a legidősebb 83 éves. A tábor lakóinak 43%-a a 25 év alatti korosztályból került ki, köztük bölcsődések, óvodások, hittanosok és 73 ifis. Hozzászámolva a szülőket, nagy- és dédszülőket a tábor átlagéletkora 34 év volt.

Gyülekezetünk aktuális élethelyzetéből adódóan a hét a „*Stafétabot átadása*” címet kapta, ami lehetőséget adott, hogy beszéljünk jó és rossz családi mintákról, gyülekezeti szolgáltatások átadásáról és átvételéről, a közösség felelősségéről a lelkészek közti stafétaátadás kapcsán. A téma közös feldolgozása délelőttként

22 bibliakörben zajlott, az esti áhítatokon a Ti-móteushoz írt levelekből szólt az Ige.

A hét végén huszonnégy jubiláló táborlakót köszöntöttünk, velük 312-re emelkedett a tizedszer és 65-re a huszadszor táborozók száma.

A hét hozzávetőlegesen 18 millió forintba került. Missziós és szociális támogatást mintegy 50 fő kapott tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

Istennek legyen hála az idei tábor áldásaiért, és illesse köszönet ezen a helyen is a Püski lelkész házaspárt, akik szolgálati idejük alatt e mostanival együtt huszonnyolc többgenerációs tábort szerveztek gyülekezetünk épülésére és Isten dicsőségére.

Németh Áron

Kancsósok (20-adjára táborozók) és csuprosok (10-edjére táborozók)

Amikor a Táborgyertyán Lajos bácsi felsorolja a különböző szolgálati területeket, amivel ki-kí építhette a tábort, akkor a lista végén minden évben elhangzik: végül az álljon fel, aki eljött a táborba. Végül, de nem utolsó sorban. Erős, hívogató érv fiataloknál és felnőtteknél is, ha tudjuk, hogy a másik is jön, mondjuk a barátunk, akivel jóban vagyunk. Továbbá a rendszeresen részt vevők („csuprosok” és „kancsósok”) kialakítottak már egy, a táborunkra jellemző közösséget. Tehát már most tudom, hogy ha jövőre elmegyek a táborba, akkor ott lesz az oszlopos tagok egy jó része is. Gyerekként nekem jó volt látni, hogy a szüleim generációjának volt egy összetartozó közössége. Olyanok, akikre lehetett számítani, akik ott voltak a gyülekezetben, a különböző programokon és a táborban is. Mi több,

így van ez máig, amikor már én vagyok anynyi idős, mint amennyi idősek a szüleim voltak annak idején.

Mint kisgyermekes szülő, bizony, nálam is előfordult az elmúlt években, hogy a táborgyertyás felsorolásnál csak a végén állhattam fel: csak a részvételemmel tettem a tábort. Viszont én és az én házam népe ott vagyunk, mert ez is egy bizonyosságtétel! És ha nincs meg az a luxus és tisztaság, mint itthon (vagy mint amihez a korábbi törzshelyünkön már hozzászoktunk), akkor annál inkább bizonyosságtétel ez. A tábor, ahogy korábban, úgy most sem a kényelemről, de még csak nem is feltétlenül a pihenésről szól. Annál inkább lelki töltkezésről és épülésről.

Bollmann Krisztián, 13. csoport

Táborgyertya

A forró, júliusi hétfő délután, a végigaludt buszúttól álmosan érkeztünk meg a felsőtárkányi kempingbe, ahol a táborhely meghitt hangulata segített minket lélekben is átszellemülni. Számomra olyan volt az érkezés, mintha hazaértem volna. Ez az érzés egész héten végigkísért, viszontlátva az ismerős, mosolygós arcokat. A héten a stafétabot képletesen és gyakorlatban is átadásra került, minden

esetben megbízható embereknek. Szó volt megújulásról, a régi és új kapcsolatáról, elengedésről, bizalomról. A komoly és komolytalan beszélgetésekkel, új és régi barátokkal és élményekkel teli hét után fáradtan, de lelkileg feltöltődve indultunk haza a vasárnapi tábori istentisztelet után.

Kovács Júlia, Círus-Dániel ifi

Otthoni feladataim későbbi érkezéssel tették lehetővé a részvételt a táborban, amely családknak az ötödik volt. Feleséggel és fiammal csütörtökön csatlakoztunk, míg két lányunk és keresztfiunk egész héten jelen volt, a tapasztalataikból mi is erősödhattünk.

Mint sokan mások, a mi családunk is az eddiginél nagyobb várakozással készült idén Felsőtárkányba, ugyanis a bibliakörök igetannulmányozása, a hitmélyítő beszélgetések, a bizonyágtételek és a közös esti áhítatok szép rendje kiegészült a gyülekezetet vezető lelkes „stafétaátadásával”. Nem véletlenül helyezhette Isten a szervezők szívére a 2Tim 2,2 igét, hiszen az igemagyarázatokban bőséges és kielégítő válaszokat, világos útmutatást kaptunk lelkipásztoraink, valamint az Úristen országát odaszánt szívvel szolgáló hívek egymást váltó felelősségéről, a folyvástólalagosság biztosításáról.

A református anyaszentegyházat ért társadalmi kritikák hatására jelen közegyházi állapotunk fénye – országosan – nem tudott úgy csillogni az elmúlt időszakban, mint ahogy azt szeretnénk. Ezzel a megállapítással többen egyetértettek és azonosulni tudtak a csoportunkban, a „kevert csoportban” és másokkal folytatott beszélgetéseim során. Örömhírként

és reménykeltő bizonyossággént tudatosulhatott bennem, hogy mindannyian az Úr Jézustól kapott ígéret által vezetve hisszük és valljuk, reformátusságunk visszanyerheti a hitvalló egyház jellegét, s ezért a gyülekezet, ahogy eddig is tette, példamutatóan kész dolgozni és szolgálni.

Hálát adok a Püski házaspár megáldott szolgálatáért, és fohászok Németh Áron lelkipásztori bölcsességéért, Isten áldását kérve családjára.

Gyimóthy Gergely, 14. csoport

Pillanatkép

Az idei táborban a bölcsi már a megszokott helyén vette kezdetét. A jó időben, az árnyas fák alatt nagyszerűen érezhették magukat a tábor legkisebb résztvevői a bölcsi vezetőivel, Csilla nénivel, Barbi nénivel és Ármin bácsival. A kicsik sok új játékot fedezhettek fel a napok során, és közben megismertek a bárkakészítéssel: ha nem is fából, de gyurmából; a házipépítéssel, ami a helyes alapoknál kell kezdődjön; és megtudhatták azt is, milyen óriási lehet egy cet szája, vagy azt, hogy akár a hatalmas Góliát is legyőzhető. A történeteket játékos formában és sok zenével kísérve ismerhették meg a gyerekek. Hatalmas festővásznon mindenki megörökíthette, amit szeretett volna, vagy akár a saját ruháját is feldobhatta egy kis színes festékekkel, ha úgy jobban tetszett neki, aminek

utána egészen biztosan minden szülő örülhetett. A forróság nem zavarta a legapróbbakat, hiszen így minden nap lehetett vízzipisztollyal csatázni, vagy épp hatalmas buborékokat fújni. Persze a kisgyermek életé nem csak játék és mese: ahogy teltek a napok, úgy lett egyre égetőbb a szülők hiánya, így egyre több szülő pillanthatott bele a tábori bölcsi mindennapjaiba – a csoportbeszélgetések mellett vagy épp helyett. Bölcsis gyermek szülőjeként nagy élmény volt látni a legkisebbek tábori mindennapjait, és megélni ezt a szeretetteljes közeget, ahol egy kicsit minden szülő minden gyermek szülője is lehet egy hétre, és mint egy nagy család élhetünk közösségben egymással.

Dobai Péter, Bölcsőde

Filemon ifi

- Minden este megtalálni a Göncölt, de egyetlen másik csillagképet sem felismerni.
- A zuhanyzásokat (a szobatársaink igényéhez mérten) a minimumra csökkenteni – természetesen környezettudatosságból.
- A lehető leghangosabban énekelni az áhítatokon.
- Napról napra törekedni hitünk erősödésére.
- A tábor után egy évig diagnosztizálni magunkon a tábori elvonási tüneteket.

Fazakas Janka, Filemon ifi

„Csúcsra járatott lelki feltöltődés” – a Püski Lajos tiszteletes által vezetett csoportunk ezt az esszenciát érezte azáltal, hogy a tábor állampolgárai lehettünk egy héttig, hiszen Isten ígéje által ébresztett gondolatokkal gazdagodva tölthetettünk, hogy aztán a hétköznapi életben ebből csepegtetve kortyolgathassunk a mindennapi küzdelmeinkben. Sok megbeszélőóra adott lehetőséget a tábor vezérgondolata: előttem az utódom, avagy átadni Isten ígését az arra alkalmas embereknek. Mindez a lelkésváltás bekövetkeztével különösen is aktuális lett. Szóba kerültek a generációs különbségekből adódó előnyök és nehézségek, a csoportkeveredés

alkalmán meghallgathattuk a fiatalabb generációk képviselőinek véleményét, hozzáállását, ötletelhettünk a szolgálatadás zökkenőmentes menetéről. Megállapítottuk, hogy míg mi, idősebbek, hosszú évek tapasztalatait tudjuk átadni, addig ők az energiáikkal, lendületükkel és új szemléletmódjukkal tudnak bennünket motiválni a fejlődésre, megújulásra. Ez a kettős folyamat kellő időt, nyitottságot, bizalmat, együttfutást és türelmet igényel mindkét fél részéről. Így tudunk a stafétaátadáshoz, a szolgálat továbbadásához biztos alapokat nyújtani.

Gáspár Ilkó, 22. csoport

A 20. csoport tagjai megpróbált, sokat és hűséggel szolgáló testvérek vagyunk. A legtöbben a „stafétabot” átadásának határán állunk. Örömmel töltött el bennünket a fiatalok lelkes szolgálata (áhitatokon, zenei és teaházi alkalmon), az Úr dicsőítésének örömteli kifejezése, valamint a csoportkeverésen a komoly, alázatos, szolgálatra kész megnyilvánulásaik. Ez utóbbiak többnyire egybeestek az idősebb korosztályok gondolataival.

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Kor 12,27) Valóban szükség van mindenkire, minden testrésznek külön szerepe van: jó lenne, ha mindenki megtalálná a saját szolgálatát, amire éppen ő alkalmas.

Ha imádságban kérjük az Urat, megmutatja feladatunkat, és a megszólításban is vezet

Teaház

Tudom, hogy református testvéreink a Biblia-olvasó Kalauznak jobbára az Újszövetségből kijelölt szakaszait követik. A táborban töltött hetünk alatt az ószövetségi szakaszokat Eszter könyvéből olvashattuk. Nekünk meg ott volt Hámán (Kató). Hát nem édes? Egy kemény kőtömbből kukucskál, és látja, amint az Isten népe előtte jár-ke, szabadon élve a hitet, örömben és jó reménységben. Hogy jön mindez táborunk témájához, a stafétabot átadásához?

Évezredek óta rakosgatjuk, tuszokoljuk, dugdossuk a váltóbotot kézből-kézbe, ám most a hit felől szeretném ezt láttatni. Mert jártam Baktalórántházán, egy negyedik generációs kádár műhelyében: illatok, a több mint

bennünket. Ezért figyeljünk a belső elhívásra, és vegyük észre a külső megszólítást! Ha a kettő találkozik, akkor születhetik meg a döntés és elköteleződés.

Teljes szívvel odaszánni magunkat, időnként arra a bizonyos szolgálatra. Nem kell mindent bevállalni! Csoportban könnyebb dolgozni. Célravezető, ha a szolgálati területeknek van szervezője, aki összefogja a személyi és technikai szükségleteket és kapcsolatot tart a gyülekezet vezetőivel.

Fontosnak tartjuk az átadás-átvétel menetének lelkiségét, az egymás iránti tiszteletet, türelmet, az őszinte kommunikációt. Az idősebb korosztály akkor szeretné átadni a szolgálatát, ha megtalálja a rátermett, megbízható, felelősségteljes utódját. Ebben is követendő példát láttunk leköszönő lelkészeinktől.

Szolgálatunk soha ne legyen öncélú! Örömmel az Úrnak szolgálunk, mások öröme, épülésére, így mi is gazdagodhatunk lelkiekben. „...ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által...” (1Pét 4,11b) Hálaadással és imádságos szívvel hordozzuk a tábor témáját és gyülekezetünk további életét.

Bérciné Turza Teréz és Kozákné Éva,
20. csoport

százéves szerszámok, az apának két fiával, kevéssé beszéddel végzett figyelmes munkája: nekem mind a több száz éven át élő hagyományozásról üzentek. Mindez csak valóságos, igaz hittel véghezvihető.

Csoportunkban legtöbben már a felnőtt gyerekek, unokák útját nézegetjük. Mindannyian megküzdöttünk az áthagyományozással. Ma ez nem olyan, mint egykor: „asztalos volt az apám, beállok én is a műhelybe”, mert számtalan új lehetőség van a fiatalok előtt. De ami állandó, csak azt kell átadnunk nekik: kitartás, türelem, őszinteség, egyenes tartás, felelősségvállalás, becsület, szeretet és hit. Ezt az egyszerűnek nem nevezhető feladatot maga

a Teremtő bízta ránk. Talán érdemes 101%-ra beleállni! Mert mégis komolyan vesz minket az Úr, ha ilyen feladatot ad. Megtartó szeretetéről üzen nekünk és rajtunk keresztül utódainknak is. Ők persze kapnak majd személyes üzenetet is, de a miénket át kell adnunk.

És mindeközben Hámán ott üldögélt kőbe zárva, hiába szövögette gonosz kis terveit, nem tehetett semmit. De ne feledjük: jönnek új Hámánok, akik a mi életerős, szeretetteljes hagyományátadásunkra törnek; legyen eleven a hitünk, nyitva a szemünk!

Detrich János, 17. csoport

Számomra minden tábor különleges volt az elmúlt években, de az ideai tábor ezek közül is kiemelkedett. Gyülekezetünk életében lezárult egy korszak, amit a Püski házaspár hiteles, áldozatos, kitartó munkája fényjeltet. A változásokat sokszor nehezen éljük meg. Szeretünk ragaszkodni a jól bevált dolgokhoz és idegenkedünk az újtól. Nem tudjuk, mit hoz a jövő, furcsa rá gondolni, hogy ami eddig így működött, az a jövőben talán teljesen másként fog. Ezért is volt természetes, egyben nagyon jó témaválasztás a stafétaátadás. Napról napra a táborban az ezzel kapcsolatos kérdésekkel foglalkoztunk, kezdve a reggeli felvezetőkön, folytatva a délelőtti beszélgetéseken, majd az esti áhitatokon

Egy hinni akaró kiábrándult keresztyén vagyok. Sok negatív tapasztalatom volt különböző gyülekezetekkel, de amit ebben a táborban megtapasztaltam, az sokat elmondott számomra az itteni életéről. A tény már önmagában, hogy konfirmálatlan, abszolút kívülállóként is a Szivárványban véleményezhetem a tábor, már azt mutatja számomra, hogy ez egy rendkívül befogadó közösség. Itt mindenki számít. Ezt láttam.

Nehéz leírni, de valahogy mindenhol éreztem egyfajta isteni munkát. A dicsőítéstől kezdve a közös beszélgetéseken át egészen a nem tematikus programokkal bezárólag, mint például a Csillagda látogatása. Lehet, hogy elcsépeletnek hat, de tényleg nehéz megfogni azt,

Csoportvezetők

át, de délután is voltak olyan programok, amelyek új lelkészünk a szolgálatátadás kérdéseiről beszélt bibliai igék alapján, illetve amikor a gyülekezetben folyó szolgálatok bemutatása és újragondolása volt a téma.

Úgy érzem, mindannyiunk nevében hálát adhatunk leköszönő lelkészeink gyülekezetünkért végzett munkájáért, egyben Isten áldását kérjük új, megválasztott lelkészünk szolgálatára, akinek személye garancia arra, hogy az eddigi munkát folytatva, a szükséges változásokat elindítva gyülekezetünk épülését szolgálja.

Guti István, 19. csoport

amit isteni munkának éltem meg. Valahogy egy hétre találkoztam az ó-új-emberemmel. Nem azt mondom, hogy innentől minden megváltozott az életemben, de nem is akarom elfelejteni ezt a hetet. Igazságtalan lenne, ha már annyi negatív dolgot megjegyeztem.

Úgy látom, abszolút érdemes egy nem vallásos, vagy akár valláskárosult embernek is ellátogatnia ide. Volt egy beszélgetésem egy másik táborozóval, akit sosem foglalkoztatott nagyon a keresztyénség, és ő is elmondta, hogy amit ez a tábor nyújtott neki, arra szüksége lenne minden ateistának. Ha lesz lehetőségem, mindenképp visszajövök.

Kozma Levente, Mix ifi

2024-ben összesen 343-an táboroztunk.

Éneklés a reggeli közös felvezetésen

Bűbájos, aranyos és lelkes 12 kis manócska. Hamvasok még. Lesik a gondolatomat, és közben ragyog a szemük egy-egy új feladathelyzetben. Persze, nem mindegy, mit is nevezek feladathelyzetnek. Itt már lényegesen nagyobb odafigyeléssel próbálok alakítani a lelkük zárját nyitó kulcsocskámat. Na, nem éppen tizenkétféle, de öt-hatféle biztosan... Nem baj,

Persze, könnyű is volt nekem, hiszen a csoportunkhoz kaptam segítőtársat is. Vasárnapra mindenkinek sok-sok színes korona ékesítette a füzetét, ami megmutatta, hogy ki választhat hamarabb a kincsek tárából, ami idén fonott karókkal is gazdagodhatott.

Kristófné Máthé Ildikó, Kishittan

Nagyhittan

Az idei tábor számomra különleges volt, hiszen ez volt az első táborom Felsőtárkányban. Sátoraljújhelyen nagyon jó volt, és reménykedtem, hogy most is szuper lesz. Nem csalódtam, sőt nagyon jó hetem volt! Legutóbbi táborunk idején még csak 6 éves voltam, most viszont már nagyhittanos lettem, így sokkal több mindent kipróbálhattam, sokkal

többet voltam a barátaimmal, bókláshattam egyedül a fák alatt. A Teaházat különösen élveztem, rengeteg társasjátékot kipróbálhattunk!

A téma is nagyon tetszett, jó volt arról beszélgetni, hogy mi mindent tanultunk a szüleinktől, nagyszüleinktől. Néha nagyon vicces, néha igazán komoly válaszokat hallhattunk, jó volt így is kicsit megismerni egymást. Anikó néni velünk rengeteg játékot játszottunk, neveltünk. Az alkalmak végén mindig együtt imádkoztunk, így is közelebb kerülve Istenhez.

A stafétabot-átadáshoz kapcsolódó jó élmény volt az is, hogy idén először én is énekelhettem az áhítatok alkalmával. Már alig várom a következő táborokat, és azt is, hogy majd ifisként milyen érzés lesz ott lenni!

Kakasi-Zsurka Emma, Nagyhittan

mert győzöm, sőt, kihívásnak élem meg. Vannak, akiknek a sokmozgásos feladat jön be, van, akinek a stopperóra nagyon precíz kezelése. Olyan gyerkőcöm is akadt, akinek a kívánságára a Déli-sarkra utaztunk el csupán fél órácskára, ott megoldottuk közösen a feladatot, vagy éppen Isten igéjét hallgattuk végig, de a napra általam kigondolt feladatot tökéletesen teljesítettük.

Idén először voltam a gyülekezeti táborban, és élményeim alapján nem utoljára. Számomra nagyon feltöltő volt, úgy érzem, közelebb kerülhettem Istenhez és társaimhoz. A csoportos beszélgetéseken és a közös áhítatokon keresztül az édes Atyánk igéjét is befogadhattuk, emellett az egymással való kapcsolatok, barátságok is megerősödtek. Nagyon felemelő élmény volt a dicsőítés, számomra ez az imádág egyik formája, amelyben együtt magasztalhatjuk Istent. Hálás vagyok, hogy a gyülekezetben a különböző korosztályok megtalálhatják azt a csoportot, alkalmat, amelyen jól érezve magukat gyakorolhatják hitüket. A csoportkeverésen is élvezettel vettem részt, fontosnak érzem, hogy meglassuk egymás különböző gondolkodásmódját, tanulságosak voltak számomra a tapasztaltabbak gondolatai és érzései. Élveztem, hogy együtt lehetek a barátaimmal, lelkileg ez is feltöltő volt. Jólesett látni, hogy sok

szolgálati lehetőség adódik, és sokan is vannak, akik szívesen vesznek részt a szolgálatokban. Nagyon jól éreztem magamat, hálás vagyok, és várom, hogy az ott tanultak itthon tovább növekedhessenek lelkünkben.

Kurítár Ármin, Eszter ifi

Eszter ifi

A tábor második felén tudtam részt venni, ebből emelnék ki néhány mozzanatot.

Hodossi Márk bizonyágtétele, amiben a világot fenntartó Atyát „Apu”-nak szólítja, meglehetősen és őszinte volt. Emlékeztetek Németh Áronné Edit kedves szavai, aki hangsúlyozta, hogy ő nem lelkész, hanem lelkész nélesz: ebben a fontos szolgálatban akar tevékenykedni, hasonlóan ahhoz, ahogy régebben az én édesanyám is tette. Megható volt, amikor Németh Áron üzenetet küldött jelenlévő nagyfiának, azt az ígét, amely a tiszteletes áldó és vezérigéje. Számomra új volt Szabó Pál humorral átszótt beszéde is. Öröm volt látni a vonatkozásba beszállt fiatalok nagy számát és jókedvét.

A tábor vezérigéje nagyon illett a stafétaátadás alkalmához. Püski Lajos és Judit

köztünk végzett harmincnégy éves szolgálata jellemezte az, hogy az Evangélium adásai tovább az egész gyülekezet által.

Kerti Péter csoportvezetése határozott volt, de nem erőszakos irányítás a beszélgetésekben.

Az egész csoportunkról elmondhatom, hogy mindenki őszintén, szeretettel, a legjobb gondolatait közreadva vett részt. Végül csoportunk tagja, Jodál Mária verséből álljon itt egy részlet:

„Kulcsold hát össze két kezed,
Így köszönd meg ezt a hetet,
Mit megáldott Istened,
Itt az erdő rejtekében.”

Ötvös Csaba, 18. csoport

2024. július: Kedves naplóm! Újabb tábor, végre. Testileg és lelkileg kimerülve jutunk el ide sokan, talán a többségünk is. Aki itt van, megoldotta, elérte, hogy egy hétig újra feltöltődjék lelkileg – ha testileg nem is feltétlenül.

Korosztályunk – a 25-40 év közöttiek – meglehetősen népes szerencsére, úgyhogy nagyon vártuk már többen is a viszontlátást. Az év közbeni csoportunkhoz képest ugyan több tábori csoportba kerültünk, azonban minden nap kerestük egymás társaságát. Erre alkalmat adott az étkezés, vagy a sok sport- és egyéb vetélkedő, amelyeken versengtünk ugyan, de újra megtaláltuk egymás társaságát. Reggelente, ha sietve is, de mindig elértük a felvezető alkalmat, ahol énekelve és elgondolkodva

Fiatalfelnőttek

Ebben az évben a tábor újra a korábban megszokott július második hetére esett. Előző héten még dolgoztam. Felsőtárkány felé, a viruló napraforgómezők kétséget kizáróan hirdették a szabadság első napját. Ilyenkor a hátam mögött hagyom a rohanó hétköznapokat, a megfélemlést, a határidőket, és kíváncsian várom, mit tartogat számunkra a hét.

Öröm volt újra találkozni a gyerekekkel, akik már a múlt évben is együtt lehettünk. Jó volt megtapasztalni, mennyit nőttek, okosodtak tavaly óta. Bibliai történetek, kézműves tevékenységek, éneklés, mozgásos játékok, beszélgetés

vártuk a kérdéseket, amelyeket csoportunkban beszélünk meg. Sok önismereti gondolat született, jó és termékeny párbeszéd, amelyeken keresztül mind-mind jobban megismertük az Urat és az ő munkáját bennünk és testvéreinkben. Az esti áhítatok a jó énekismertünknek köszönhetően gördülékenyen mentek. Esténként nagyon gyorsan találtunk társaságot vagy közös elfoglaltságot. Legyen az a társaság, társasozás vagy a Teaház meglátogatása.

Egy újabb hét lelki gazdagság, amely felöltött engem is, és boldogan tűzöm bele képeit képzeletbeli és valós fényképalbumomba.

Balogh László, Fiatalfelnőttek

mind befért a Halacska csoport délelőttiébe. Érzékelhető volt, hogy a gyerekek közt kialakultak barátságok, keresték egymás társaságát a szabadidőben is. Együtt örültünk, hogy az ovisok focibajnokságát a Halacska csoport nyerte meg.

Az utolsó napon a legjobb élmények között a medencézést, a focizást, a kirándulást a Csillagdában, a Táborgyertyán a kalácsevést említették, és azt, hogy jó, hogy volt ovi! Miután ezt megbeszéltük, az egyik kislány megszólalt: „Anyá azt mondta, ma morzsát fogunk szedegetni!”

Mile Anita, Halacska ovis csoport

„Add át megbízható embereknek” – ez az igeszakasz volt tábori héten mottója. Megbízható emberekből pedig igazán nem volt hiány, így adhattunk, de kaphattunk is, és nem csak a stafétát.

A többgenerációs beszélgetések során kaptunk meghitt perceket, sok-sok tapasztalatot és tanácsot, és azt a felismerést, hogy a különböző generációk valójában nem is annyira különbözőek. A sokféle szolgálat során rengeteg jártasságot szereztünk. Naposként és a Teaházban alázatot és türelmet tanultunk és sok-sok köszönetet kaptunk. Az együtt végzett munkával összetartó közösségé váltunk, és elnyertük az együvé tartozás élményét is. (Itt szeretném megköszönni az Özike és a Halacska csoport szorgos munkáját! Nélkülük még most is keresnénk a rózsabokorba esett labdánkat, ami kipattant a medencéből, de bátor hőseink örömmel vállalták a labdaszedés szolgálatát.) Harmadrészt pedig felelősséget tanultunk és bizalmat kaptunk. Azt, hogy „a nagy erővel nagyobb felelősség is jár”, Bertalan – avagy „nyugdijas” – ifisként már könnyebb megérteni. Örömmel vállaltuk a csapatkapitány szerepét a többgenerációs vetélkedőben, és két lábon járó térképként szolgáltunk a többi ifis számára a „bátorságpróbán”. Egyszóval, egész héten ment az „adok-kapok”.

Az ifink nevében szeretném megköszönni mindenkinek ezt a csodálatos hetet, amit együtt tölthettünk Felsőtárkányban!

Sipos Anna, Bertalan ifi

Isten kegyelméből mind a 28 táborban részt vehettem. Az elsőben 4 és 7 éves kisfiammal élveztük a tábor csodáit, áldásait. Később igyekeztünk hasznos feladatokat is átvenni. A fiaim buzgó „kottatartói” és lapozói voltak éveken át a zenészeknek. Hálával tölt el, hogy idén, néhány év kihagyás után, a nagyobbik fiam családjával negyedjére jött el, és most a kisebbik fiam is újra velünk táborozott. SDG!

Az éneklésbe igyekeztem bekapcsolódni, majd a tábor hűségese presbiter-orvosának vidékre költözése után az egészségügyi szolgálatba. Átvettem, és igyekeztem segíteni a táborozós orvosainknak a felszerelések biztosítását a szükséges ellátásokhoz. Azonban sok év elteltével (korosodva) szükségét érzem, hogy valaki még rajtam kívül is tartsa számon,

mik azok a nélkülözhetetlen gyógyszerek, kötszerek, eszközök, amelyek egy több száz fős tábor tagjainak szükségesegek lehetnek. Hol találhatóak és hogyan kell naprakészen tartani ezeket. Ha valamiért én nem tudnék táborozni, akkor is zökkenőmentes legyen a tábori egészségügyi ellátás. Már korábban is igyekeztem átadni az információkat, de most tudatosan is megszólítottam olyan egészségügyben dolgozó, tőlem sokkal fiatalabb táborozót, akit alkalmasnak láttam erre a feladatra. Jövőre már közösen fogjuk végezni e szolgálatot. Most érett meg bennem az is, hogy leírjam az eddigi tapasztalataimat. Ezzel talán még jobban meg tudom könnyíteni a staféta átadását.

Kunné Ország Marianna, 22. csoport

Bertalan ifi

A középhittanos csoport tagjai a tábor végén pár mondatban leírták élményeiket. Ebből vágtam össze egy kis szösszenetet.

„Nagyon jól éreztem magam az első naptól fogva. Jók voltak a beszélgetések és a történetek, Csilla néni példái, a hozzászólások és a játékok. Megbeszéltük a tanulságot, feladványokat és színezőt is kaptunk. Szerintem nagyon játékos és vicces volt. Megérte eljönni, mert szuper jó volt.”

„Nagyon jó volt a foci, és az, hogy mi, középhittanosok nyertünk. A csoportban rengeteget

beszélgettünk, játszottunk és imádkoztunk is. A csoporttársaim kedvesek, ahogy a csoportvezetőnk is. Rengeteg szép emlék fog kötni a Középhittanhoz.”

„Csak csütörtökön érkeztem meg a táborba. Félttem, hogy le leszek maradva, de senki nem nevetett ki. Inkább kedvesen segítettek. Jók voltak a történetek és a játékok is. Nagyon jól éreztem magam. Kár, hogy máris vége...”

Kiss Csilla és a Középhittan

Július legforróbb hetében különleges helyszínre vált számunkra Felsőtárkány, hiszen létrejött a gyülekezet új ifjúsági csoportja, a Gedeon ifi. A fiatalokkal izgalmas programokon és lelki épülést szolgáló alkalmakon vehettünk részt, melyek célja hitünk elmélyítése, összetartozásunk erősítése és a jövőbeli ifjúsági alkalmak iránti érdeklődés felkeltése volt.

Az idei konfirmandusok izgatottan érkeztek a táborba, hogy megismerkedhessenek egymással, a helyszínnel, a hét programjaival. A reggeli felvezetők és az esti áhítatok mind platformot teremtettek a hét témáinak elmélyítésére, lehetőséget adtak a közös éneklésre, imádkozásra, a gondolatok megosztására Isten Igéjével kapcsolatban. Az Isten dicsőségét hirdető tematikus alkalmakat délelőttönként én mint új ifjúsági vezető tartottam a csoport számára. A mindennapi cél olyan légkört megteremtése volt, ahol Isten közelségében mindenki otthon tudta érezni magát, és hitében épülhetett. A délelőtti folyamán számos interaktív, közösségépítő feladatban vettünk részt, amelyek segítségével a tábor napi témáit dolgozhattuk fel, és ezek kapcsán saját életünkre vonatkozó kérdéseket boncolgathattunk. A közös délutáni sport- és szabadidős tevékenységek nemcsak a testet és az elmét frissítették fel, hanem lehetőséget adtak a közösségformálásra

Gedeon ifi

is. Az esti csillagnézések különösen emlékezetesek maradtak, ahol a fiatalok vidám énekléssel, beszélgetésekkel és közös imádsággal zártak egy-egy napot.

A Táborgyertyán az ifink egy névválasztást hangsúlyozó, humoros produkcióval készült a gyülekezet számára: Isten segedelmével, igazi harcokként vívták meg csatájukat a szünyögek ellen. Az este megható pillanata volt, amikor minden csoport megkapta a saját kalácsát, amit közösen megtörve, imádkozva fogyasztottak el. A záró istentiszteleten mindannyiunk lelkében az az érzés maradt, hogy a sikeres staféta-bot-átadást követően hálásak lehetünk szeretett gyülekezeti közösségünkért, és egy olyan ifjúsági csoport születéséért is, amely a továbbiakban közösen igyekszik keresni Isten útmutatását, és támogatni egymást a hitben való növekedésben.

Bede Enikő, Gedeon ifi

Szerény javaslat

(olvasandó egy csipetnyi humorérzékkel)

A váltózónába érve néhány tábori reformra szeretnék javaslatot tenni. Erősen keveselvén a szállásbeosztásra szánt 15 órát, javasolom a nagymúltú Állami Egyháziügyi Hivatal mintájára egy Tábori Szállásügyi Hivatal létrehozását, egyúttal a szállás beosztásával töltött előkészítő munka idejének kiterjesztését legalább fél évre.

Tanácsolom, hogy a hivatal mint mediátor lépjen fel a táborlakó jelöltek és a különböző szállástípusok között, hogy mindenki a lelki alkatához leginkább illő szállást kaphassa.

Meglátásom szerint a hivatalnak pszichológusokat, viselkedéskutatókat és lelkészeket kellene alkalmaznia, akik előzetesen társadalmi kísérletek sorát végeznék el a táborlakó jelölteken, és ezek eredményére építve osztanák a leendő lakókat legalább három csoportba: nevezetesen a napimádók, az állatbolondok és az alvásfóbiások csoportjába.

Javasolom továbbá, hogy a napimádók tetőtéri szobáinak ablakába a hivatal rendelje el további darázscsaládok betelepítését, hogy azok őrizzék az ablakokat, nehogy valamely elvetemült táborlakó légmozgás keltésével tönkretegyje a szobák szaunához hasonló klímáját. (Zárójelben jegyzem meg, hogy megfontolandónak tartanám a répáshutai távcső áthelyezését a szálloda tetejére a napimádók kedvéért.)

Az állatbolondok részlegének átnevezését is szükségesnek tartanám. Az eddigi „szoba fürdőszobával” elnevezést módosítanám „szoba kilincsre zárható (vagy nem zárható) állatkerttel” elnevezésre. E részlegen belül lehetővé tenném a pályázást az állatvilág különböző törzseit bemutató fürdőszobákra: házatlan puhatestűek terráriumai; éjszakai fogkefe-borogató rágcsáló akrobaták bemutatóterme; pókszoba és lepkeház. Az állatokkal való együttélés e formája lelki fejlődésünknek beláthatatlan lendületet adhatna.

Az alvásfóbiások elhelyezését illetően határozottan javasolom a medence, illetve a Tea-ház tőzszomszédságában lévő szálláshelyeket, ahol az elalvás akadályoztatását folyamatosan biztosítják a később születettek.

Egy lehetséges negyedik csoportnak javaslom helyezni a kóros tisztaságmániásokat. Az ő beteges hajlamuk leküzdésére kitűnő terep lehetne a tábor bármely típusú szálláshelye, viszont a hatékonyság érdekében számukra egy- helyett kéthetes táboroztatást ajánlok.

Végül, de nem utolsósorban javaslom a csoportkeverés gyakorlatát kiterjeszteni a szobákra is, kiemelt figyelemmel arra, hogy az így kialakított életközösségekben együtt legyenek az ifisek és a legkorábban születettek, ami rendkívül jótékony hatással lehetne mindkét generáció alvási szokásainak megreformálására. Ugyanilyen jótékony hatással lehetne a szülők imaéletére, ha kiskorú gyermekeiket a tőlük lehető legmesszebb eső szálláshelyeken helyeznék el, az ifisek felügyelete alá.

Elképzelésem szerint a fenti alapelvek megtartását, nagymúltú elődjéhez hasonlóan, a Tábori Szállásügyi Hivatal rendszeresen és módszeresen ellenőrizné.

Szabó-Papdi Eszter és Szabó Zoltán,
16. csoport

Debrecen-Nagyerdői Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor

Nyomda: Litográfia

Készült: 400 péld.

32. évfolyam 9. szám

www.refnagverdo.hu